

nægtes det, er Loven forfeilet. Men det forekommer mig, at man umuligt kan gaae ud derfra som en fuldkommen given Sag, og selv om man kunde det, vilde det endda være et Spørgsmaal, om man ikke desuagtet vilde blive nødt til at fastholde den absolute Skovbund som Skovareal; thi hvad først angaaer at overlade Enhver at sørge for sin egen Interesse, da maa det bemærkes, at det er Noget, som i de fleste Tilfælde kan være fuldkomment rigtigt, men i et saadant Tilfælde som her, hvor Vedkommende ved at afdrive Skoven øieblikkelig kan rejse en stor Capital, der er aabenbart Fristelsen til at rydde for mangen En, som sidder under trykkende Forhold, plaget af Creditorer, altfor stærk og vil opveie Hensynet til, at han ved en Beregning kan faae ud, at han ved at drive Jorden fremdeles som Skovareal kan faae en til Udbyttet af Skovens Rydning fuldkomment svarende Rente. Men dertil kommer endvidere, at det idetmindste ved mange Arealer, som ere absolut Skovbund, vil vise sig, at de maaskee ikke efter en rigtig Beregning vilde kunne give den aarlige Rente, som svarer til den Capital, der kan faaes ud ved øieblikkelig at afdrive Skoven; men i saa Fald er det jo umuligt at stole paa, at den Enkelte vil kunne ansee sin Interesse for varetagen ved at bevare Skoven, og jeg seer derfor ikke Andet, end at der kan være fuldkommen Føie til en saadan Bestemmelse, som endogfaa det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds var villig til at gaae ind paa. — Den ærede Minister indvendte derhos imod det af det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds fremsatte Forslag om at lade de Ciere, hvem det indrømmes at afdrive Skov, svare en Godtgjørelse derfor, at noget Saadant vilde være fuldkomment urimeligt og vilde være ubegrundet. Han sagde: Hvis det Almindeliges Interesse ikke mere kræver Skovtvang, saa maa den bortfalde, og at fordrø Erstatning derfor er fuldkommen uberettiget. Men Sagen er jo den, at Forholdene netop af os antages at være saa, at det Almindeliges Interesse kræver enten Fastholdelsen af den nuværende Skovtvang eller noget Andet i Stedet derfor, som kunde afgive en lignende Betryggelse, og saa kan jeg slet ikke indsee, hvad Urimeligt der skulde være i,

at man, naar man opgiver den Betryggelse, der ligger i Skovtvangen, da fordrer, at der søges vundet en anden Betryggelse, og at vi fordrø, at de, som komme til at nyde godt af, at den tidligere Betryggelse hæves, komme til at bidrage til at fremkalde den anden. Jeg seer virkelig ikke, hvad Urimeligt der skulde ligge deri. Jeg troer netop, at den Vej vil være meget heldig. Efter min Mening maatte Loven gaae ud paa, at al Afdrivning blev forhindret ved den absolute Skovbund, at der altsaa kun efter en Undersøgelse af Skovbunden kunde gives Tilladelse til at afdrive Skoven, at det altsaa med andre Ord blev en Bevillings-sag — hvorved der toges Hensyn ogsaa til det Klimatiske —, og at der derhos hvedes Beslutning for den Ret, som Cieren saaledes fik. — Hvad Enkeltbønderne i Lovudkastet angaaer, skal jeg ikke opholde mig videre ved dem. Jeg troer imidlertid, at selv om den ærede Minister havde Ret i sin Anskuelse med Hensyn til, at Panthaverne ikke kunde siges at have nogen Ret til at bevære sig over, at Skoven blev afdrøven — Noget, jeg iøvrigt kan give den ærede Minister Ret i —, saa er dog Bestemmelsen i § 3 ikke tilstrækkelig til at værne om Panthaverne, thi derefter blev Forholdet jo dette, at den, der ved Kjøb kom i Besiddelse af en Skov efter 1ste Januar 1867, fik den fuldstændigste Frihed til at rydde Skoven trods Panthaverne, men det er ganske tydeligt, at det meget let kan træffe sig, at Vedkommende desuagtet, naar Jorden isørveien var behæftet med en Panteret, som ikke kunde opsiges til den Tid, kom til at lide et væsentligt Tab. At der iøvrigt er en Uklarhed tilstede i Bestemmelserne i § 4 a. og b., skal jeg fastholde, men ikke opholde mig nærmere ved.

Indenrigsministeren: Den ærede Taler maa forlade mig, men jeg kan ikke være enig med ham i, hvad han udtalte lige før han satte sig. Han maa formodentlig have overhørt, at jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at der heller ikke nu er nogen Beskyttelse for Panthaverne udover de 10 første Aar af en Ciers Eiendomstid, og at der i saa Henseende aldeles Intet bliver forandret ved Lovudkastet. Det er dog indlysende, at en Skov